

Dat werk liet ik over aan mijn broers Jan, Henk en Wim.

Dit was het verhaal van Antoon van Hees opgetekend door:

Henk van Hees
Kerkstraat 15,
3755 CK Eemnes
tel. 02153-89849

In onze serie "Oude Eemnesser"

In onze serie: "Oude Eemnesser", vertelt vandaag onze onmisbare Heer C. Hensbergen zijn verhaal. Waarom onmisbaar hoor ik u vragen. Omdat het de Heer Hensbergen, postbode in ruste is, die viermaal per jaar in 't Emmenese bij alle leden van de Historische Kring Eemnes het boekje in de brievenbus laat glijden. Dat is een geweldige klus en al doet hij het met het grootste plezier toch vind ik dit een prachtige gelegenheid om eens een schitterende pluim op de hoed die hij altijd draagt te steken. Bravo Heer Hensbergen!

"Ik ben van boeren komaf. Van school gekomen heb ik eerst wat los werk gedaan. Daarna ben ik twee jaar in dienst geweest bij de gemeente Weesp, maar daar had ik het niet naar m'n zin, ik had er geen schik en als je geen lol in je werk hebt kun je beter weggaan, dus dat deed ik. Terug op Eemnes ben ik weer los werk gaan doen bij de boeren, dat deed ik graag. Op zekere dag kwamp Bep de Bruijn de posthouder bij me en zei: "Cees, ik heb een baantje voor je als hulpbesteller bij de post." Je had vroeger, dat was in 1956, twee bestellers die ieder een wijk hadden. De ene wijk was vanaf Jan Hilhorst aan de Laarderweg tot aan de gracht en dan terug het Sneeuwpaadje af tot bij Lumen Eek, zo heette dat pad daar vroeger. Dan vanaf Meentweg 31 tot aan het eind van de Meentweg, vervolgens naar Van

Kees Hensbergen bezorgt de post bij de R.K. Pastorie in Eemnes, Wakkerendijk 58. Foto genomen door pastoor H. van Huik in september 1980.

den Brink in de kweek, het Raboes en tot slot naar de sluis, dat was bij elkaar ruim 37 kilometer fietsen. De andere wijk was van 't eind van de Wakkerendijk tot aan de pastoor. Maar die wijken had ik de eerste jaren niet omdat ik dus hulpbesteller was. Ik had 's morgens het Kommetje, dat was van de pastoor tot Meentweg 31 en tot Laarderweg 38.

We waren pas getrouwd, toen burgemeester Van Niekerk bij ons kwam om te vragen of ik een beetje wilde komen

helpen bij de gemeente want de ouwe Jan Klaver was net gestorven of was er mee opgehouden, dat weet ik niet meer en dat was de enige gemeentewerker geweest. Dat leek me wel wat en zo ben ik zo'n anderhalf à twee jaar klusjesman geweest bij de gemeente.

's Morgens ging ik eerst melk monstere bij de boeren, daarna het wijkie van de post lopen en dus 's middags klussen bij de gemeente. Boodschappen doen, kleine karweitjes opknappen enz. Oh ja, weet je wat ik ook nog gedaan heb? Die ijzeren vuilnisemmers op een karretje achter m'n fiets weggebracht, middagen was ik daarmee bezig.

Na twee jaar liet ik het afweten bij de gemeente, want ik werd vast aangesteld bij de post. Ook Kees Dop en Jan van Beek kwamen daar na een tijdje werken en we gingen 's morgens om vijf uur op de fiets naar Baarn om de post op te halen. Twee gingen er dan terug naar Eemnes om de post daar rond te brengen en de derde begon vast aan 't eind van de Wakkerendijk te bestellen, maar die had ook avonddienst. Die avondbestelling was alleen van de pastoor af tot aan Meentweg 31 en tot Laarderweg 93, verder niet. De gezelligste tijd heb ik meegemaakt in de sneeuwwinter van '62/63. Vanwege het dikke pak sneeuw was de Wakkerendijk 's morgens vroeg moeilijk begaanbaar. Daarom reden we met Henk van de Broek mee, want Henk moest toch elke ochtend een chauffeur ophalen op Soest. Prachtig, we kropen dan met z'n vijven, Kees Dop, Jan Schuurman, Jan van Beek, Henk en ik natuurlijk in de cabine van zo'n piepklein vrachtwagentje. Henk reed al glibberend over Laren naar Baarn en zette ons af bij het hoofdkantoor. Dat was wel erg leuk natuurlijk maar je moest later toch weer met de postzak op je rug lopend terug naar Eemnes, maar het was leuk hoor dat gebanjer door de sneeuw.

Op een ochtend kom ik schuifelend bij Jan van Beek aan, het was zo allemachtig glad dus wij glijend en glissend op Baarn an toen ie plotseling zei: "Weet je wat, we binden een paar schaatsen onder." De dijk was dat najaar net geasfalteerd dus het was één lange gladde ijsbaan. Ja, dat was mooi jô, toen heb ik een mooie tijd beleefd en gezellig onderweg. Hier kreeg je een

*Kees Hensbergen bezorgt de post in de Kerkstraat.
Foto uit 1982.*

bakkie koffie, daar een kop soep, weer ergens anders een borreltje, ik heb heel wat borreltjes onderweg gedronken in die tijd, heerlijk en je werd er zo lekker warm van.

We hadden alleen niet zo'n leuke hoofdbesteller, hij liet je zo sjouwen. Gelukkig kwam er op een ochtend iemand van de inspectie en was zijn gebeul afgelopen. Het was namelijk zo, dat als je de Meentweg had je ook de post voor 't Kommetje mee moest nemen. Dat was die dag Kees Dop, al een bejaarde man toen en die stond met grote zakken voor op de fiets, daar moest hij dus mee naar Eemnes. Dat was werkelijk verschrikkelijk hoor. De inspecteur vroeg hem waar hij naar toe moest en toen hij het vertelde zei de inspecteur dat het de laatste keer zou zijn. Hij heeft woord gehouden, want

vanaf de volgende dag werd alle post met een taxi naar het bijkantoor van Bep de Bruijn gebracht. Later kwamen de P.T.T. auto's en ging alles nog makkelijker.

Wij betaalden vroeger ook de A.O.W. uit en niet netjes in zakjes hoor, nee Bep de Bruijn kwam 's avonds de centen bij je brengen. Tweeduizend gulden of zo, net zoveel je nodig had om alle mensen te betalen. Dat was zo gezellig, je had er mensen bij waar je bijna niet meer weg kwam. Mevrouw Bieshaar bijvoorbeeld, had altijd een half pond koekjes op tafel staan en je kwam niet eerder de deur uit voordat je alle koekjes opgegeten had! Bij de oude mevrouw Van der Zwaan kreeg je altijd twee glaasjes rode wijn, altijd. De mensen waar je kwam waren ook vaak om een praatje verlegen en dan moest je ook de tijd voor ze nemen.

Op de Meentweg woonden Keetje Hilhorst, Antje Koppen en Teus van Wijk vlak bij elkaar en die drie wisten precies wanneer je kwam uitbetalen. Antje zat al bij Keetje op de bank als je kwam. Was Teus er nog niet, dan zei Keetje prompt: "effe de Koek hale". Ze liep naar buiten en riep....."Koek, Koek, verdomde Koek waar blijf je?" waarna Teus aan kwam rennen, schitterend. (Koek was de bijnaam van Teus van Wijk) Voordat wij de A.O.W. uitbetaalden moesten de mensen op het gemeentehuis een soort bijstand gaan halen. Ant Koppen wilde altijd dat ik meeging. Op een dag stond ze me al op de dijk op te wachten. "Cees 't is weer zover hoor". "Ik kom er al an Ant." Ik laadde haar voorop de bagagedrager van m'n fiets, loste haar bij het gemeentehuis en inmiddels waarschuwde mijn vrouw Bep de Bruijn, want Bep wilde graag een foto van Ant maken, zo voorop de fiets. Ja hoor, ze kwam het gemeentehuis weer uit, sprong op de bagagedrager en kijkt u zelf maar wat een leuke foto dat geworden is. Wat heb ik een mooie herinneringen aan die jaren dat ik bij vadertje Post werkte en herinneringen kan geen sterfeling je afnemen, dat is nog het aller mooiste."

Inderdaad, deze laatste woorden heeft Cees uit m'n hart gegrepen en vormen een waarheid als een Eemnesser koe.

Kees Hensbergen verzorgt gratis transport van Antje Koppen. Foto genomen op 26 mei 1963.

Cees glundert nog als hij aan die fantastische periode in zijn leven, toen men nog tijd voor elkaar had, terug denkt. Minstens driemaal in de week gaat hij koffie drinken bij zijn oude buurman Hannes Wiggerts en moet je die twee dan horen als ze over vroeger beginnen! Ze raken nooit uitgepraat en gelachen.

Wat een zalig stel mensen en wat een voorrecht om zo nu en dan eens onder het genot van een bakkie mee te mogen genieten. Dat weet u misschien niet maar als een geboren en getogen Eemnesser je uitnodigt op de koffie vraagt hij "kom je effe een bakkie doen?" Mijn antwoord luidt altijd "ja graag' gezellig." En weet u waarom? Deze eenvoudige gezelligheidsdieren zijn zo rijk van geest.

Tot schrijfs maar weer

Ama Teuria o.t.w
(Henriët Liscaljet)